

Hocam Mahir İz Bey

Mustafa Öz

Tahsil çağına gelen herkes, başladığı öğrenim hayatı boyunca çok sayıda hoca veya muallim ile karşılaşır. Bu hocalardan farklı konularda bilgi öğrenir ve onların davranış özellikleri ve tecrübelerinden faydalanarak kendisini yetiştirme ve geliştirme fırsatı bulur. Bir kısım hocalar öğrencileri üzerinde yeterli ve hatırlatıcı intiba ve etki bırakmadıkları için, sene sonunda bir üst sınıfa geçildiği zaman, kısa sürede unutulurlar. Bir kısım hocaların unutulması sahip oldukları özellikler ve öğrencisiyle ilgi derecesine göre daha geç olur. Bu tür hocalar da birkaç sene sonra unutulur. Fakat bir diğer kısım hocalar da vardır ki talebeleriyle ilgilenmeleri, onların yetişmeleri için gayret göstermeleri, onlara karşı örnek teşkil edecek davranışları, şefkat ve sevgileriyle öğrencileri üzerlerindeki derin etki ve intibalar bırakmış olmaları ve daha birçok sebeplerle, yıllarca hatta ömür boyu unutulmazlar. Bu tür hocaların yetişkin seviyeye ulaşan, makam ve mevki sahibi olan öğrencileri, seneler sonra fırsat düşüp bir araya geldiklerinde, sohbet esnasında kendilerinde iz bırakan hocalarını anmaya başlarlar. Eğer hocaları yaşıyorsa onları ziyaret etmek bir haz ve zevk vesilesi olur. Eski öğrenciler fakat bu günün büyükleri, ziyaret esnasında bir anlamda tarihi olayları bir zaman tüneline geçmesine yeniden yaşarlar. Hocalar hayatta değilse söz ve sohbet arasında münasebet düştükçe onları rahmetle ve hürmetle anarak, hatıralarını ortaya koyarlar. Bu son manada bir hoca olmak her hoca ve eğitime nasip olacak bir özellik değildir. Bu özelliğin kazanılmasının, hocanın eğitim ve öğretim sırasında hem sahasındaki bilgilerini, hem de örnek olacak insani meziyetlerini talebesine intikal ettirmesi, onların beğeni ve takdirini kazanması ve gönüllerine hitap etmesiyle mümkün olduğunu söyleyebiliriz.

Rahmetli Mahir İz hocamızın bu üçüncü kategori içinde, hatta en ilerisinde yer aldığını rahatça söyleyebiliriz. Talebelerini yetiştirme, onlara faydalı olma, seviyelerini geliştirme, iyi örnek olma bakımından çok iyi ilişkiler kuran Mahir Hoca, öğrencileri tarafından bir anlamda şefkatli bir baba, sahasında ilim öğreten ciddi bir hoca, gerek öğrencilik

gerek mezuniyet sonrası hayatları için düşüncelerinden istifade edilecek bir rehber ve yol gösterici, problemlerinin çözülmesi konusunda düşüncelerine müracaat edilen bir danışman gibi kabul edilmiştir. Eğitim ve öğretimde bir hocadan beklenen meziyet bundan başka ne olabilir?

Bu kısa girişten sonra Merhum Hoca'nın biyografisine kısaca temas ederek gerek öğrencilik yıllarımızda gerekse mezuniyet sonrasında Hoca ile ilgili intiba ve hatıralarımıza yer vereceğiz:

Mahir Bey, hayat ve hatıralarını ele alan Yılların İzi adlı eserinde belirttiğine göre 28 Ocak 1895 tarihinde İstanbul Beykoz'da doğmuştur. Ailesi Külâhîzâdeler olarak bilinmektedir. Babası Medine Mollası ve Ankara kadısı Abdülhalim Molla'dır. İsmi belirtmediği annesi Erzurumlu Çelebizâde ailesinden Bağdat Mollası İbrahim Rüştü Efendi'nin kerimesidir. Hoca'nın sekiz kardeşinden üçü küçükken ölmüş, kalan beşi ise normal yaşlara ulaşmışlardır. Çocukluğu babasının muhtelif yerlerde görev yapması sebebiyle değişik yerlerde geçen Hoca, İstanbul'a dönüşten sonra Vefa İdâdîsi'nde öğrenciliğe başladı. Daha sonra babasının Ankara'ya ikinci defa tayini sebebiyle Ankara Sultanîsi'ne devam etti. Buradaki hocalarından ve kabiliyetli öğrenci arkadaşlarından sitayişle bahseden Mahir Bey, Ankara Sultanîsi'nden mezuniyetini müteakip, aynı okulda önce Başmuallim vekili olarak görevlendirildi, altı ay sonra da muallim kadrosuna asaleten tayin edildi. Ankara Sultanîsi'nde görevi esnasında 1920 yılında Sultanî ve Muallim mektebi hocalarının Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde "Tahrir Heyeti" görevi yapacaklarının bildirilmesi üzerine Meclis'te zabıtların tutulması için kâtiplik görevine başladı. Bu yeni görevi sırasında birçok ileri gelen devlet ricalini tanıma fırsatı bulan ve önemli hadiseler şahit olan Hoca, yukarıda adı geçen eserinde Cumhuriyetin ilk dönem siyaset ve siyasetçileri hakkında önemli bilgiler vermektedir. Hoca ilk meclise Burdur milletvekili olarak giren Mehmet Akif Bey ve Balıkesir milletvekili olan Hasan Basri Bey'le bu dönemde tanışarak bazı şiir divanlarını Akif Bey'den okudu. Bu arada Maarif Vekâleti'nin açtığı tarih dersi muallimliği imtihanlarına girerek kazandı. Bir süre sonra vazifesini tarih öğretmenliği olarak İstanbul'a nakletmek için müracaat etti. Hoca, İstanbul'da, okutacağı ders sayısı az olan bir ortaokula tayinini istiyordu. Bunun sebebi öğretmenliği yanında yüksek tahsilini de yapmaktı. Nihayet İstanbul Sultan Selim'de bulunan İmam Hatip Mektebine tarih hocası olarak tayin edildi. Yüksek tahsiline Kimya Fakültesi'nde

başlayan Hoca, iki sene sonra buradan ayrılarak Hukuk Fakültesi'ne girdi. Bir süre okuduktan sonra Hukuku da bırakarak Edebiyat Fakültesi'ne devam etmeye başladı. Münevver bir aile ortamında yetişen ve küçük yaşlardan beri lisan ve edebiyata yabancı olmayan Hoca bazı Arapça ve Farsça divanları yukarıda belirttiğimiz üzere bilen insanlardan okuduğu için, fazla bir problemi kalmamıştı. Artık Edebiyat Fakültesi'ne devam eden ve mezun olma aşamasına gelen Hoca, Adanalı Hayret Efendi ile ilgili mezuniyet tezini hazırlayarak fakülteden mezun oldu. Daha sonra bir süre orta dereceli okullarda öğretmenlikten sonra kurucu müdür olarak Edremit Orta Okulu'na tayin edildi. Hoca, bu arada tanıdığı Galatasaray Lisesi İngilizce hocası, şair Muhyiddin Raif Bey'in kerimesi ile evlendi. Sırasıyla tayin edildiği Haydarpaşa Lisesi ve Çamlıca Kız Lisesi Edebiyat öğretmenliğinden sonra İstanbul İmam-Hatip Okulu müdürlüğü görevine getirildi. Bu görevinden emekliye ayrıldıktan sonra, bazı özel okulların kurucusu ve idarecisi olarak faaliyetlerini devam ettiren Hoca, bu arada halen önemli hizmetler ifa eden İslami İlimler Araştırma Vakfı'nın kurucuları arasında yer almış, emeklilikteki en son görevi ise, bu kadar yıllık bilgi ve birikimiyle İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü, Edebiyat, Tasavvuf Tarihi, Hitabet ve İrşat dersleri hocalığıdır. Enstitüdeki yaklaşık on beş yıllık vazifesi esnasında pek çok öğrenci yetiştirmiş, sohbetleriyle onları işlemiş, davranışları, bilgisi, nezaketi, Osmanlılık zarafet ve inceliği, kültürü, cömertliği ve ikram severliğiyle ile onlara etkilemiş, öğrencisinin hem zihninde hem de gönlünde yer etmiştir. Eğitim ve öğretimde öğrenen ve öğreten arasında böyle bir ilgi ve köprü kurulmadıkça başarılı olunamaz. Mahir Bey bu konuda her zaman başta gelecek örneklerden biridir. Tabii her fâni gibi Hoca da 14 Temmuz 1974 tarihinde arkasında kendisini seven, sayan, takdir eden ve örnek alan birçok talebe bırakarak dâri bekaya irtihal eyledi. Allah rahmet eylesin.

Merhum Hoca'nın hayatıyla ilgili verdiğimiz bu bilgilerden sonra, kendisiyle ilgili bir kısım hatıralarımızı yazmaya geçebiliriz:

Ben Mahir İz ismini ilk defa 1963 yılında Çorum İmam Hatip Okulu'nda son sınıf öğrencisi iken, askerliğini Çorum'da yapan ve hemen her pazar günü Ulu Cami'de öğle namazından sonra Kur'ân-ı Kerim okuyan ve çevrede "Asker Hafız" diye meşhur olan, daha sonra arkadaş olduğumuz Amir Ateş'ten duydum. Amir Ateş, Mahir Bey'in Kadıköy'de bir mekânda Osmanlıca öğrenmek isteyen hevesli gençlere ders verdiğini, kendisinin çok iyi ve cana yakın bir kimse olduğunu

söylemişti. Ben bu sözleri duyunca Mahir Bey'e karşı tanımasam da içimde bir sevgi ve saygı hissi belirmişti. O dönemde İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'nde okuyan arkadaşlarımız da, hoca hakkında son derece takdîr-kâr beyanlarda bulunuyorlardı. 1963 yılında İmam-Hatip Okulu'nu bitirip İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'ne öğrenci olarak geldiğimizde, eski talebelere Mahir Bey'i sordum. Arkadaşlar Hoca'yı okulda olduğu bir gün bana gösterdiler. Yetmişli yaşlarda, fakat dinç, dolgun yapılı, saçları dökülmüş, mütebessim, sevimli bir insan. O yıl bizim dersimize girmiyordu, bir önceki sınıfın Tasavvuf Tarihi derslerine girdiğini öğrendim. Eylül sonunda idi, Moda Camii'nin altında oturan Fuat Kavukçu ve merhum Mehmet Aksu arkadaşlarımızla Mahir Beyi Moda Koyu üzerindeki ulu ağaçlardan birinin altında, sohbet için davet ettik. Hoca nazik insan, hemen kabul etti fakat sabah saat 11.00'de mutlaka bir kahve içmesi gerektiğini söyledi. Kahve takımımızın bulunup bulunmadığını sorunca, biz de tedarik edebileceğimizi söyledik. Fuat bir ispirto ocağı buldu, fincan, tabak ve kahve hazırladık ve güzel bir sonbahar sabahı saat 10.00 civarında Moda Koyu'na hâkim bir yerde bir büyük ağacın altında Hoca'nın gelmesini bekliyoruz. Hoca bir taksi ile geldi. Biz kendisini karşılayıp hazırladığımız sandalyeye oturttukten sonra ispirto ocağını yakarak kahveyi hazırladık. Kahveyi sade veya şekerli, nasıl içtiğini doğrusu hatırlayamıyorum. Hoca eski, yeni ve daha sonraki senelerde talebesi olacak gençleri çevresinde gördüğü için oldukça neşeli idi. Çeşitli konularda iki saat kadar süren sohbet sonunda, bizlerin kendisine karşı duyduğumuz saygı ve muhabbet hislerimiz daha da çok artmıştı. Özellikle benim gibi taşradan yeni gelmiş bir gencin, görgülü, bilgili, tecrübeli ve seviyeli bir İstanbul efendisiyle karşılaşması ve onu zevkle dinlemesinin büyük bir etkilenmeye vesile olduğunu söyleyebilirim.

İslam Enstitüsü ikinci sınıfta Mahir Bey bizim tasavvuf tarihi dersimize geldi. Süleyman Uludağ ve beni daha önceden tanıdığı için bize ayrı bir teveccühü vardı. Derslerimiz oldukça güzel geçiyordu. Hoca bu yıl bize İbn Fârız'ın bir şiirini okutup şerh ettikten sonra, kayınpederi Muhyiddin Raif Beyin:

Kalır mı olmayan manâ-yı istiknahtan hâlî-
Perestîşkâri-yi suretten istikrahtan hâlî,

diye başlayan uzunca bir şiirini okuttu. Zaman zaman soru, cevap ve münakaşalar olduğunda Hoca sükûnet ve sühuletle meseleleri hallederdi. Bu tür münakaşalarda güzel sorular sorulduğunda

memnuniyetini, bir şekilde izhar ederdi. Bir gün yemekhanede elindeki tabakla kendi tatlısını getirip bana ikram ederken “Sınıfta gösterdiğin gayreti ilmiyenden dolayı bunu sana ikram ediyorum” demişti. Tabii bir talebinin hocası tarafından takdir edilip böyle bir ikrama nail olması güzel bir şeydi. Ben de bu iltifattan son derece memnun ve mahzuz oldum.

Bu yılın sonunda yani 1964 yılı Temmuz ayında benim kendileriyle ilgilendiğim muhtelif fakültelerden 25 kadar öğrenci İlim Yayma Cemiyeti’nin Yalova Esenköy’deki kampına katılmak için müracaatta bulunduk. Müracaatımız kabul edilince Esenköy’e giderek çadırlarda kalmaya başladık. Bu arada arkadaşlardan Behlül ve Naif, Hoca’yı Yalova kampına davet ettiler. Bir haftalığına kampa gelmeyi kabul eden Hoca’ya köyde bir ev kiraladık. Hoca orada kalıyor, hemen her gün öğleden sonra, kampta yahut köyün kahvehanesinin geniş bahçesinde sohbetler oluyordu. Hoca bu sohbetlerin çoğunda salih amel kavramını ele alarak, kişinin iyi niyetle kendisi, ailesi ve yaşadığı cemiyet için yaptığı her şeyin bu kavram içine girdiğini titizlikle belirtiyordu. Buna göre bir yetime yardım etmek, bir fakiri okutmak, yetiştirmek, insanlara güler yüzle davranmak, bir hastanın tedavisine yardımcı olmak bunların hepsi Allah’ın razı olduğu ve karşılığında mükâfat vereceği amellerdir.

Bir başka gün yine kahvehanenin bahçesinde Rahmetli Ahmet Kabaklı’nın Tercüman gazetesinde din hürriyeti ve aydınların bu konudaki tavırlarını ele alan bir yazısını bize okudu. Türkiye’de kırk senedir böyle bir yazı yazılmadığını söyleyerek hemen kalem ve kâğıdı alarak yazarını tebrik “Üstadı Muhteremim” diye başlayan kısa bir mektup yazdı ve hemen o gün postaya verilmek üzere Yalova’ya gönderdi. Hoca güzel bir şey yapılırsa veya yazılırsa, mutlaka sahibini teşvik ve teşci etmek lazım geldiğini her zaman söylerdi. Bu hareketiyle düşüncesini bize fiilen göstermiş oldu.

Bir başka sohbette Mehmet Akif Bey’in Safahat’taki Necid Çöllerinden Medine’ye ve Said Paşa İmamı adlı şiirlerini kendine has tarzıyla okudu. İlkinde Sudan’dan Medine’ye gelen bir Müslümanın Hz. Peygamber’in kabrini görünce, hıçkırıklara boğulması, heyecanı, kabrin parmaklıklarına sarılıp sevgi dolu duygularını belirtmesi ve orada vefatını ele alırken, ikincisi Padişah’ın annesi Valide sultanın tertip ettiği mevlide katılacakken yolda gördüğü fakir bir kadının kızına mevlit okumak için saraya gitmeyi geciktiren şahsiyet sahibi bir imamı ele almaktadır. Her ikisi de birer şaheser olan şiirleri dinlediğimizde çok

etkilendik, duygulandık. Ben ve birçok arkadaşımız her iki şiiri de kısa zamanda ezberledik.

Bir başka sohbette, tabii hepimiz ev bark sahibi olma yaşında gençler olduğumuz için, evlenmekle ilgili güzel bir yazıyı okutup onun üzerinde konuştu. Refik Halit Karay'ın Bir Avuç Saçma'sı. Bu kitap içindeki Biraz da İçtimaiyat adlı yazı çok hoşumuza gitti. Ben kitabı ve bu yazıyı ilk defa orada öğrendim. Hoca kitabı bana hediye etti fakat zaman içerisinde benim dikkatsizliğim neticesinde hocanın hediyesi kitabı kaybettim.

Kamp süresi artık bitmek üzere. Hazırlıklarımızı yapıp bir sabah köyün Yalova'ya giden eski ve küçük otobüsüne binip Yalova'ya geldik. Yalova-Kartal arabalı vapurunun kalkmasına epey var, bir süre bekleyeceğiz. Hoca oradaki öğrencileri alıp yemek ikram etmek üzere, sahildeki lokantalardan birine götürmek istedi. 25 civarındaki öğrenciye, bu arada bize de yemek teklif etti. Ben, Naif ve Behlül, Hoca'ya yük olmamak için aç olmadığımızı söyleyerek yemeğe katılmadık. 20 civarında öğrenciye yemek ikramında bulundu. Vapur geldikten sonra biz üçümüz bir köşede daha önce aldığımız ekmek peynir ve üzümle kahvaltı yaparken Hoca bizi gördü ve bana: "Mustafa niçin yalan söyledin, niçin yemeğe katılmadın?" deyince ben, hocam size yük olmak istemedik kusurumuza bakmayın, diye cevap verdim. Hoca o alışılmış heybetiyle "O ne biçim lakırdı? Yük mü olunurmuş?" diye cevap verdi. Rahmetli Hoca son derece cömert, mükrim, başkasının gurur ve izzeti nefsinin düşünen bir insandı. Hatta maaşını aldığı zaman hemen kırkta birini fukaranın hakkı olarak verir fakihlerin dediği üzere mal ve sahip olunan şeyler üzerinden bir sene geçmesini düşünmez, bir an önce Hakkullah'tan kurtulmak ister, sıhhatli olmasını da fakirin hakkını üzerine geçirmemiş olmasına bağlıdır.

1965 yılında Maçka Teknik ve yıldız Teknik Okullarında kampüs bünyesinde birer küçük mescit açılmıştı. Öğrenciler fırsat buldukça ibadetlerini burada yapabiliyorlardı. Her iki okuldan tanıdığımız gençler bizden müsait zamanlarda mescitlere gelip, dersleri müsait olan öğrencilerle sohbet etmemizi istemişlerdi. Biz de kabul edip gitmeye başladık. Bu sohbetler epeyce devam etti. Hoca her nasılsa benim öğrencilerle sohbet için, her iki okulun mescidine gittiğimi öğrenmiş. Bir gün sohbet dönüşü kendisiyle bizim mektepte karşılaştık. Nereden geldiğimi sordu. Ben de Yıldız Teknik'te öğrencilerle sohbetten geliyorum, dedim. Kaç sohbet olduğunu sorunca ben altı-yedi şeklinde cevap verdim. Rahmetli Hoca cüzdanını çıkarıp içinden bir elli lira aldı

ve bana uzatarak “Masarifi rahiyyen (yol masrafın) bana ait, bunu al” deyince ben öğrenci indirimli paso ile gittiğimi fazla bir masraf olmadığını söyleyince Hoca “Sen benim bu sevaba iştirak etmemi istemiyor musun?” deyince ben ister istemez parayı kabul etmek zorunda kaldım. Allah garıkı rahmet etsin. Burada Hoca ile Mahmut Kaya arasında cereyan eden benzer bir olayı belirtmeden geçemeyeceğim. Hoca Kurtubî tefsirinde bir ayetin açıklaması konusunda araştırma yapması için, Mahmut Kaya’ya bir görev vermiş, o da ayetle ilgili bilgileri bulup, yazılı olarak Hoca’ya ulaştırmış. Bir hafta sonra Osman Öztürk’le gönderilen bir zarf ve zarfın içinde yine elli lira. Mahmut Kaya müteakip sohbe kadar parayı muhafaza ederek Hoca’ya iade etmek istediğinde “Tarikatı Furkâniyede hiçbir şey karşılıksız değildir.” cevabını alır. Rahmetli Hoca bir vesile bulup talebesine yardımcı olmaktan zevk duyan eli açık ve cömert bir kimse idi.

1965 yılının sohbetlerinden biri, sınıf arkadaşımız Kayserili Seyyid Çam’ın imam olduğu Arnavutköy Camii avlusunda yapılmıştı. Bu sohbetin konusunu doğrusu unuttum, ama çok iyi intibalarla ayrıldığımızı hatırlıyorum. Bu yıl Mayıs ayındaki sohbetlerden biri ise 25 kişi civarında bir öğrenci grubuyla Boyacıköy’de, İskele’nin hemen karşısındaki bir kafenin ikinci katında yapılmıştı. Hoca salih amel ve Müslüman gençlerin yetişmeleri konusunda düşüncelerini söyledikten sonra konu nasılsa denizde gece mehtaba çıkma meselesine geldi. Orada bulunan Edebiyat Fakültesi öğrencilerinden Hoca’nın da sevdiği Zaptiye Ahmet adıyla anılan arkadaşımız, kendi motorlarıyla bir gece hep beraber mehtaba çıkmayı teklif etti. Hoca bu teklifi memnuniyetle kabul etti. Bir ara bana dönüp “Mustafa sen, Semti dildâre bu demler seferin var mı saba’yı biliyor musun?” diye sordu. Ben bildiğimi söyleyince “Bize söyler misin?” dedi. Ben de memnuniyetle hocam dedim. Fakat bir süre sonra Ahmet öldü. Mehtaba çıkma da unutuldu, böylece mehtaba çıkamadık. Ben de Hoca’nın istediği şarkıyı söyleyemedim. O şarkıyı duyduğumda Boyacıköy sohbetini hatırlar, başta Hoca olmak üzere aramızdan ayrılan dostlara rahmetler dilerim.

1966 yılında Yüksek İslam Enstitüsü Kabataş Fındıklı’dan Üsküdar Bağlarbaşı’nda yeni yapılan binasına taşındı. Hoca yol ve mesafe değişmesine rağmen mektepteki görevini bırakmadı. Bu yıl tasavvuf tarihi dersinden asistan olan, Hoca’nın çok sevdiği eski öğrencisi merhum meleksiret Selçuk Eraydın göreve başladı. Daha sonra ilim ve davranış itibariyle hocasının yerine kaim olan ahlak ve fazilet timsali

kardeşimiz Selçuk Bey, elim bir trafik kazası sonucu genç yaşta hayatını kaybetti. Allah rahmet eylesin.

Hoca'nın bütün arzusu kabiliyet ve liyakat sahibi gençlerin mezuniyetlerinden sonra kalabalıklar içinde kaybolmamaları idi. Benim mezun olduktan sonra, kendisine yazdığım mektuplara yazdığı cevaplarda, bu konuyu açıkça belirtirdi. Onun gayesi bu tür gençlerin yurtdışında öğrenimlerini tamamlamaları, doğuyu da batıyı da bilen kimseler olarak memleketlerine avdet edip hizmet etmeleriydi.

Bu arada ilerlemiş yaşına rağmen muhtelif vilayetlerden gelen konuşma ve sohbet davetlerini de reddetmez, imkân ölçüsünde icabet ederdi. Benim Gerede İmam-Hatip Lisesi'nde öğretmenliğim sırasında, Hoca'nın İlim Yayma Cemiyeti Bolu Şubesi tarafından Bolu'ya davet edildiğini duyduk. Toplantı günü kalabalık bir grupla Bolu'ya gittik. Belediye Salonunda yapılan toplantıda dinleyiciler Hoca'dan Said Paşa İmamı'nı okumasını istediler. Hoca metnin ezberinde olmadığını yanında da yazılı metin bulunmadığını söyleyip, bana dönerek, şiirin ezberimde olup olmadığını sordu. Ben de ezberimde olduğunu söyleyince şiiri bana okuttu. Bundan da son derece memnun oldu.

1974 yılı Şubat ayında İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'ne tayin edildiğimde, Hoca'nın hasta olduğunu, dışarı çıkamadığını öğrendim. Merhume Necla Pekolcay hocamız "Hoca senin İstanbul'a tayin edildiğini duymuş, ziyaretine gidemediğiniz için sanki biraz üzülüyor, ziyaret etseniz iyi olur" deyince birkaç arkadaşla birlikte Erenköy'deki evinde ziyaretine gittik. Hoca bitkin, çok zayıflamış, değişmiş, eski halinden hiç eser kalmamıştı. Fakat her şeye rağmen hizmet, yazma ve öğretme aşkından hiçbir şey kaybetmemişti. Benden Kur'an-ı Kerim okumamı istedi, okudum. Orada kendisinden en son işittiğim sözlerinden biri, Allah bir dört ay daha ömür verirse kitaplarına ilaveler yapıp tamamlayacağı şeklindeki temenni ve niyazı idi. Ziyaret sonunda sağlık ve sıhhati için dua ederek ayrıldık. Hastalığı gittikçe ağırlaşan Hoca 14 Temmuz 1974 tarihinde aramızdan ayrıldı. Maalesef ben İstanbul dışında bulunduğum için cenaze namazı ve defnine katılamadım. Fakat her ne zaman Sahrayı Cedid'e gidersem onun, üzerinde "Muallim Mahir İz" yazan kabrini ziyaret eder, kendisi için Allah'tan rahmet ve mağfiretler dilerim. Mekânı cennet olsun.